

jekter i Bosnien, hvor der skulle ryddes miner. Alle ved da udmærket, at verden ikke er brudt sammen, fordi vi har en undtagelse om det retspolitiske samarbejde. Alle ved, at det ikke har gjort nogen forskel hverken for Danmark eller for andre, at vi ikke er med på det område dér. Så lad være med at jamre sådan. Tag det her som et udgangspunkt for en mulig ny udvikling, en mulig ny tillid mellem befolkningen og politikerne.

Men det vil man ikke, man fortsætter, som om man ikke har lært noget af den 2. juni 1992. O.k. det må man gøre. Man bruger DUPI-rapporten til det, o.k. det må man gøre. Men endnu en gang: DUPI-rapporten er ikke den kanoniserede sandhed, den er et indlæg i debatten.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg har sådan set stor principiel forståelse for, at hvis man har været med til at indgå en aftale og her et stort nationalt kompromis, og man som sin tilgang til at sige ja til det havde en forventning om, at tingene udviklede sig i en bestemt retning, så er det klart, at så har man et problem, hvis det efterfølgende viser sig, at udviklingen går i en helt anden retning.

Men er sandheden ikke, at årsagen til, at det er gået anderledes, jo ikke er, at der er nogle slyngler i denne her Folketingssal, som ikke har villet leve op til det nationale kompromis, men at virkeligheden er, at udviklingen blandt de øvrige EU-lande har taget en anden retning end den, vi ønskede, og at vores situation så er, at vores forudsætninger i forhold til dengang, vi indgik forbeholdene, er anderledes, og at vi derfor må overveje med os selv at forholde os til den nye virkelighed, der er? Eller skal vi bare stædigt holde fast?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som en af dem, der har været med til at lave det nationale kompromis, vil jeg meget have mig frabedt at blive beskyldt af hr. Holger K. Nielsen for at jamre over de fire forbehold.

Jeg har været godt tilfreds med, at vi havde de fire forbehold. Jeg har været godt tilfreds med det nationale kompromis. Det var en betingelse for at kunne fortsætte, og det var også en betingelse for at kunne få det nybrud, den nyorientering i dansk EU-politik, som lå i det nationale kompromis.

Det er, som om hr. Holger K. Nielsen har vedtaget med sig selv, at der ikke er sket en nyorientering. Min påstand er, at det er der, og i meget høj grad er operationen faktisk lykkedes. Så er det jo rimeligt, at når der er gået 8 år, begynder man at spørge sig selv: Er det ikke kommet dertil nu, hvor vi med tryghed og åben pande kan sige, lad os skrotte forbeholdet om retlige indre anliggender, for det er ikke det skræmmebillede, det var engang? Vi troede, der skulle komme et fælles politi, det kommer der ikke. Der kommer en fælles flygtningepolitik, og det vil vi gerne have.

Er det ikke muligt, at vi kan se hinanden så meget i øjnene og sige, at udviklingen er gået i en retning, som vi kan være tjent med? Derfor må vi også kunne diskutere ophævelsen af forbeholdene uden at blive beskyldt for forligsbrud. Det vil jeg gerne have mig frabedt.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen jeg beskylder da ikke De Radikale for noget som helst. Det kunne da ikke falde mig ind. Det venlige parti kunne det da ikke falde mig ind at beskyldte for noget ondt eller for at være slyngler. Hvornår har jeg gjort det? Overhovedet ikke.

Det var da ikke nogen beskyldning. Det var da en konstatering af, at man omkring ØMU'en ønsker at få fjernet det nationale kompromis helt i overensstemmelse med kompromisets tekst. Der skal være en folkeafstemning. Jamen der er da ikke noget forligsbrud i det. Man ønsker altså bare at få fjernet forliget. Det er jeg imod, og det er det, jeg siger. Det er da noget fuldstændig andet. Jeg fatter ikke det der med beskyldninger.

Fru Elisabeth Arnold er et venligt menneske og en god politiker, og Det Radikale Venstre er jo det her bløde, danske parti. Det kunne virkelig ikke falde mig ind at beskyldte det for sådan nogle slemme ting, som fru Arnold siger der.

Til hr. Claus Larsen-Jensen, der siger, at udviklingen er gået anderledes: Ja, selvfølgelig er den da det. Der var da ingen, der for 7-8 år siden kunne se i krystalkuglen præcis, hvordan det ville gå. Men det er jo ikke det, der er spørgsmålet.

Spørgsmålet er, om udviklingen har været så meget anderledes, at det kan begrunde, at vi ændrer den politik, vi gennemførte dengang, og det er da min påstand, at det har den ikke. Jeg synes, at omkring ØMU'en, og det har vi haft